

Första orienteringstävlingen

År 1933 anordnades den första orienteringstävlingen på Sollerön. Det var Dunder Carl Ohlsson och Albert Påls som introducerade den sporten inom SIF. Kartorna hade de ritat själva. Starten gick från idrottsplatsen och den första kontrollen låg inne i Pålsgårdens vedbod. Tjugofem man ställde upp och segrare blev Karl Lindgren.

Arrangören och skalden Dunder Carl, D K, återgav tävlingen och stämningen vid start- och målområdet i versform på sollerömål. Hans människokännedom och humor kommer här verkligen till sin rätt.

Vir addum å Soldn je slags orientering,
då ä djällät va kvikktänt, um ä suld bi nå placering.
Fö Påls-pöjk å D K däm add rita nå kartor
så va bar-nå sträkk, å nå prikkär så va såmä vartor.

Å idrottsplassim däm startät upå jätt viliftitt sätt,
å Lavas Järk an add uflax, så an fikk nummär jätt.
Du känns full vi Järk an så diktär å trallär,
men nån säjd att an köjtät släkså åtitgambäl kallär.

Men an föstod si å karton, ä djikk int så illa,
fast vi tridi kontrolln ä djikk nug jän kvarttäm tä spilla.
Å Jugå Margit o kam äit å frågät vänd ä nu va å färdä,
då Järk fo såmä äirvedär ostyvyr gärdä.

Men Björkkvist Karl an så ittär i skoim, i varendaste täkt,
so an fikk karto så förstod an direkt.
An blundät jätt oga, fö rätt skuld an meta,
ä baräv a Takknes å dar byrd an å leta.

An fo båti båskum, da an vårt köjt litä krokån,
å an sor yvyr lantmätärim så add rita karto so tokån.
Fö sutter va ju för långt ost, å närtär fö långt båti väst.
Men släjk sakär är vitå nug ”kartriträr” bäst.

Å Tromben vårt tridjän, ja kan du föstå,
fast Eiron å Rudman an äldär duvd klä.
Å fö Öman å Strand i tykkt ä djikk bra
fast dem stjyldät å verodrär att ingen vild dra.

Å Ärlandssåns Sven så va goföer tä kumin som fyra,
um kalln ä ärt ä, an ädd nug glämtäv tä styra.
An ädd nug fe nidi däjttjä å fändji besvär,
å älst um an ädd ärt att sextn ä va Pär.

Män tänk fast dem suld båta sumu kontroll
Pär an mötet Sixtn dan ost vi jän tåll.
Men ättär säjd Pär, äddi i fia då
så ukän ädd vunni ä skuld allt Lindgren fändji sjä.

Tä sjå å je tävling a man vurti så van
att jänn Esarv-kall vinn då dem köjt ostå plan.
Å i dag väisät Lindgren varifrå an va
att Karl an tog priså tykket nug Frida va bra.

Men Tåmt Niss köjt fort, å syns att an årkår,
fø an å Björkkvist å Åkanssons lårkår
dem lagpriså tog, å ingån dem otåt
fast Björkkvist so ländj va nidå Takknes å rotåt.

Å föstn i mål å va Hilmer Sjödén,
fast an va litå snuvån å känd si så klen.
Å Oskar å Gunnar dem djård ju å bra,
men Brantn an visst int var Soldkåvan va.

Men runt um kring måla, ja da va å fok,
å va så trångt så å kund ådd gändji på tok.
Å um i ska nämnn någå åv dem i såg,
å va då je keling så ådd vilja a si jänn måg.

Bond Busn va da så bred å bastant,
å ådd an saknas, i ådd int trott å va sant.
Att pöjkår su va minn, å vill ann så djånna,
fast i sokkenstugun slåjkt intråss an tåss int betjånna.

Å fjålsman an va da å tittåt å kullor,
an tykket å va bra att int å va då nå fullor.
Men å e jänn karr så vir tyttjum e bra,
så just jån slåikån fjålsman su Sold-pöjkår a.

Å Kiss Lars å Alin Pår dem va da å sågå,
å Skrader Ull stod da fast an ådd ingen krågå.
Alvarsson va da um rätt i å fattåt,
å da va visst Hagman, i ård nug an skrattåt.

An så å stämmon åld slåjkt rasnd så tal
ur idrottsmån stjöt si upå fåster å bal.
Da va Bus Niss min golvbrakk, an så spylår banjo å luta,
å Myhr så e brandstjåf fast an a ingu spruta.

Israelsson va da, an så klo Bond Niss å skåidum,
an tar nug revans sku ir få sjå, bar vir bådum.
An ådd nug ve bra tä aft min, å besvärå fändj föra.
Å va jänn så frågåt an um an fikk a Garbjer å tjåra.

Men e å nån så vara a tykket
å bi litå puttån, jo å ådd full ve snyggt.
An få pek upp jått fingår så sjå um vir bást
uken å e så vir skum lapli då å bi nå jårnåst.

D K